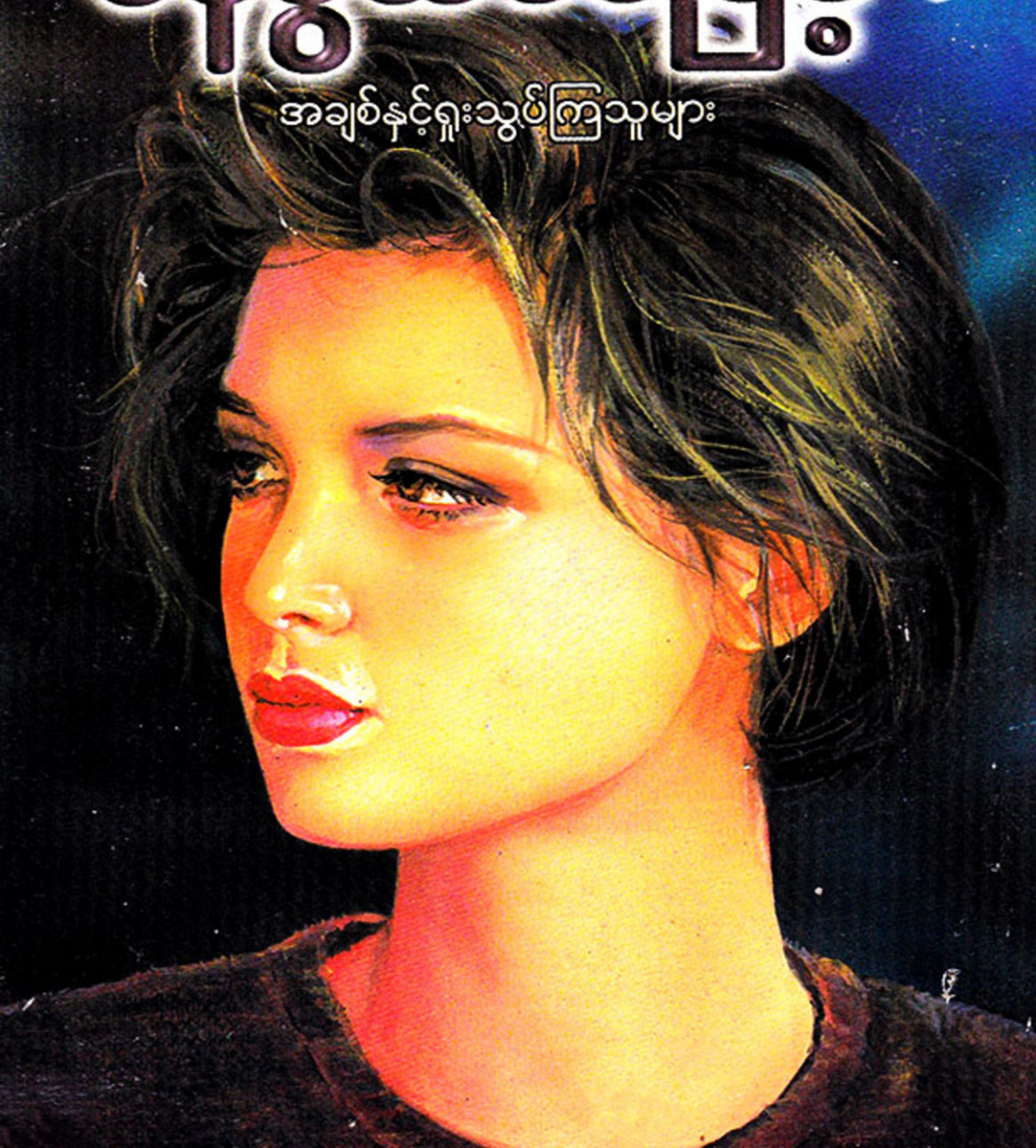

နေနယ်စင်မြင့်

အချစ်နှင့်ရူးသွပ်ကြသူများ

"အဲဒါလေ... သူ့နာမည်က စွဲလန်းဖြူ... တဲ့ ..."

တီးတိုးသံဆိုပေမယ့် နှစ်ကိုယ်ကြားထက် ပိုသည် မို့ စွဲက ကြားလိုက်ပါသည်။ ။ စွဲသည် အဆိုတော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မဟုတ်ငြား၊ ရောက်လေရာမှာ ၊ လူတွေကြားထဲမှာ မျက်နှာပွင့်လန်းတတ်သူ ဖြစ်ပါ၏။ အားကျချီးကျူးသံတွေ၊ စွဲ၏ အလှကို အမွန်းတင်သံတွေကိုလည်း ကြားရသည်။ ။ မနာလိုစွာ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချသံတွေကိုလည်း ကြားရသည်။ ။ စွဲက "မနာလိုစွာ"ဆိုသော စကားလုံးကိုပဲ သုံးချင်ပါသည်။ ။ စွဲက ကိုယ့်အလှကိုယ်ယုံ၏။ အလှမှာ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချစရာ တစ်နေရာမျှ အပ်ဖျားတစ်ထောက်စာပင် ရှာတွေ့လို့ လားဟု မေးချင်၏။ မေးကလေးကို ပင့်လိုက်ချင်၏။ မျက်ဝန်းလေးကို ဝင့်လိုက်ချင်၏။

စွဲက လှူဇာတ်မောက်တတ်သူပါ။

"စွဲရေ... မိတ်ဆက်ပေးမလို့ ..."

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က စွဲနားသို့ ရောက်လာသည်။ ။ ဤပွဲက မွေးနေ့ပွဲမို့ စွဲတို့လို သက်တူရွယ်တူတွေဆိုသော ပွဲဖြစ်လေ၏။ မွေးနေ့ရှင်ကိုယ်တိုင် စွဲ၏ သူငယ်ချင်းမို့ စွဲနှင့်ဆိုလျှင် သက်တူရွယ်တူပဲ ဆိုပါစို့။

"ဪ..."

စွဲက ထုံးစံအတိုင်း မေးကလေးပင့်လိုက်၏။ မျက်လွှာကို ပင့်ကြည့်

လေ့မရှိတာ စွဲတစ်ဦးတည်းပိုင်၊ စွဲဖက်ဖွယ် အပြုအမူကလေးပဲဖြစ်သည်။ ။ မျက်နှာကိုသာ မော့ပြီး မျက်ကြောစင်းစင်း ပြန်ချ၍ ကြည့်လိုက်သည့် အခါမှာ စွဲ၏ မျက်တောင်ရှည်ရှည် ထူမည်းမည်းတို့ က မျက်ဝန်းလျားလျားကို ဝန်းရံလျက်။ အဲသည် ထဲကမှ တောက်ပစိုလက်ရီဝေနေသည့် မျက်ဆန်ကို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းမြင်ရခြင်းက မြင်ရသူကို ရင်ဖိုစေပါ၏။ ကြည့်လို့ မဝစွာ စူးငေးသွားစေပါ၏။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းသာ မြင်ခွင့်ရလိုက်သော မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေဆီသို့ ပြေးသွားကာ မျက်တောင်ထူမည်းမည်းတွေကို တံခါးတစ်ချပ်လို ဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်ချင်စိတ်တွေ အတိုင်းမသိ ဖြစ်ထွန်းရတော့သည်။ ။

ဒါ... စွဲ၏ မျက်ဝန်းအလှ တစ်ခုတည်းပဲ ရှိပါသေးသည်။ ။

"သူက ထက်မြက်... သူက ထစ်ချုန်း... သူက ထင်ပေါ်... စနေသားသုံးယောက် နာမည်တွေက တဆင်ထူးချည်းပဲ... ဒါကတော့... တို့ ရဲ့ အလှနတ်ဘုရားမလေး... စွဲလန်းဖြူ..."

စွဲက မိတ်ဆက်ပေးသူ "နှင်း"ကို ပေါင်တစ်ချက် ပုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"အတူတူနဲ့ အနှူနှူတွေကို ပစ်ပင့်မနေနဲ့ ... တူတူပဲ..."

မျက်စောင်းကလေး တစ်ချက်ပိတ်ထိုးပစ်လိုက်၏။ မျက်စောင်းလက်နက်ပစ်ခတ်ခြင်း ခံရသူမှာ ယောက်ျားသားသာဆိုလျှင်တော့ ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဖိုသွားနိုင်ပါသည်။ ။ မိန်းမသားချင်းတောင် တစ်ချက်တော့ စူးငေးလိုက်ရသေး၏။ အလွန်လှသော မျက်စောင်းကလေးပါ။ နှင်းက ရိုးသားဖြူစင်သူကလေးဖြစ်ကာ စွဲနှင့်လည်း တော်တော်ခင်သည် မို့ စွဲအလှကို အားကျခံမင်နေသည့်အုပ်စုမှာ ပါ၏။

"မျက်စောင်းထိုးနည်းကို လေ့ကျင့်ထားသလား...." ဟု ဘွင်းဘွင်း

မေးဖူး၏။ စွဲက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကလေး ရယ်၏။

"လှချင်ရင်တော့ အချိန်ပေးရမှာ ပဲ... မျက်စောင်းဆိုတာ ဒေါသနဲ့ ထိုးရင် လူကိုအရပ်ဆိုးသွားလိုက်စေတာမှ စိတ်ပုပ်မကြီး... စုန်းမကြီး ကိုဖြစ်ရော... စတိုင်မလိုင်လေးမှာ အပြီးနဲ့ ရောကျိုပြီး ပစ်လွှတ်လိုက် တော့ အလှပဆုံးမျက်စောင်းလက်နက်ကလေး ဖြစ်သွားရော... တစ်ဖက်သားရဲ့ ဝဲဘက်ရင်အုံကို ဗုံးခနဲမှန်ပြီး စူးခနဲ စိုက်သွားရော..."

စွဲက တခစ်ခစ်ရယ်သံချိုလေးလည်း ထုတ်လွှင့်တတ်သူ ဖြစ်သေးသည် ။ စွဲက "ထ"သုံးယောက်ကို ခြုံငုံအကဲခတ်ရာမှာ လွမ်းလောက်သူ အဆင့်မီသူများ ဟု မထင်မှတ်လေသောကြောင့် ပညာကုန်အောင် ထုတ်မသုံးရှာပါ။

"ကျွန်တော်တို့ က စွဲလန်းဖြူနဲ့ ခင်ချင်တာ..."

"ခင်တာများ ခင်ပေါ့... ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ခင်နေ... မိတ်ဆက်စရာလူ သိစရာ မလိုပါဘူး..."

"ဪ... ကိုယ်က ဒီလောက်ခင်နေမှ ကိုယ်ခင်မိတဲ့ ကာယကံရှင်လည်း သိစေချင်သေးတာပေါ့..."

"အခု... စွဲသိပါပြီ..."

ခေါင်းကလေးတစ်ချက်ညိတ်၍ ပြုံးလေ၏။

"ဖုန်းဆက်မယ်..."

"တစ်ခါတစ်ရံပေါ့..."

"ပြန်ပြောမှာ လား..."

"စွဲအားရင်... မေမေဆူနေတဲ့ အခါနဲ့ မကြုံရင်..."

"ဖုန်းလာရင် စွဲမေမေက ဆူတတ်လို့ လား..."

"ဖုန်းလာလို့ ဆူတာ မဟုတ်ပါဘူး... စွဲကို အမျိုးကောင်းသမီးပီသ
ရေး ပို့သချက်တွေကို မေမေ ထာဝရ ထုတ်လွှင့်နေတတ်တာ... စွဲလိုက်
မမိရင် ဆူပါလေရော... စွဲမှာ အဆူနဲ့ စိမ်းရတဲ့ နေ့ဆိုတာ မရှိသလော
က်ပါဘဲ..."

"အဲဒီလို အမေမျိုးရဲ့ သမီးဖြစ်နေလို့ လည်း စွဲကလှလွန်းရုံမကဘူး...
အမျိုးကောင်းသမီး မြန်မာမိန်းကလေးပါ ပီသနေရတာ..."

နှင်းက ထပ်ဆင့်အမွှန်းတင်၏။ စွဲက ညုညုလေးပြီးနေသည် ။

"စွဲရဲ့ သတင်းတွေကို ကြားပါတယ်... မွေးနေ့တာပဲ... အဖက်ဖက်
က ကောင်းသတင်း... အဲဒီကတည်းက ခင်ချင်နေတာ"

စင်စစ်... ထစ်ချုန်းဆိုတာ ရိုးသား၊ ကြိုးစား၊ ဖိုးသခွားဆိုသည့်ပုံစံ
င် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ပိကလေးထဲမှ မဟုတ်ပါ။ လောကကြီးကို ခါး
စောင်းတင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရန်မျက်နှာဖွင့်ထားတတ်သူ ဖြစ်၏။ မ
ည်သူနှင့် ရန်ဖြစ်ရမလဲ၊ တိုက်ခိုက်ရမလဲ၊ ဖိချိုးနှိပ်ကွပ်ရမလဲ၊ စောင်းချီ
တ်ရမလဲ၊ မခံချိုမခံသာ ပြောရမလဲ...။ ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာ
တွေ အားလုံးအသင့်ပြင်လျက် စီခနဲဆို ထစ်ချုန်းမပါသည့်ရန်ပွဲက
ခပ်ရှားရှား...။ ထက်မြက်နှင့် ထင်ပေါ်က ထစ်ချုန်းကို မအံ့ဩတော့စွာ
ငေးကြည့်လိုက်ကြသည် ။

ကိုယ်တို့ သူငယ်ချင်း ကျရှုံးပြီ။

ကိုယ်တို့ ရော ဘာထူးလို့ လဲ...။ အတုန်းအရုန်းပါပဲ။ စွဲနှင့် မျက်နှာချ
င်းဆိုင်ခွင့်ရနေခြင်းသည် လာဘ်တစ်ပါး၊ စွဲအသံကြားခွင့်ရနေခြင်းသ
ည် ကံကောင်းမှုကြီးတစ်ခု၊ စွဲနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရခြင်းကျတော့ လူဦး

ရေသန်းခြောက်ဆယ်မှာ မှ တစ်ယောက်သာလျှင်ရရှိသော မဟာကံထူး ရှင်ဘွဲ့ထူးကြီးကို ဆွတ်ခူးလိုက်ရသလိုပါပဲ။ စွဲနှင့် စကားပြောနေချိန် သည် ကောင်းခြင်းအားလုံးကို သိမ်းပိုက်ခွင့် ရရှိထားသကဲ့သို့လည်း ခံစားရသေး၏။ စွဲမျက်နှာလေးကို ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ ထိုင်ငေးနေချင်၏ ။ ကိုယ်တို့ အုပ်စုမှာ "ဆရာကြီး"နေရာယူထားသည့် ထစ်ချွန်းသည် ပင်လျှင် စွဲရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ဒူးထောက်ခစားခဲ့ရချေပြီ

"စွဲအကြောင်းကို ကြားကာစတုန်းက ဒီလောက်မထင်မိဘူး... မျက်မြင်ကျတော့ နားကြားသတင်းကတောင် လျော့နည်းနေပါသေးလားဆိုတာ သိရတယ်... စွဲကအရမ်းလှတာပဲ..."

"ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး... ထစ်ချွန်းရယ်... တချို့ကဆို ပြောသေးတာ... အော်... ထစ်ချွန်းလို့ ခေါ်တာ ကြိုက်ရဲ့ လား... ရှေ့ကကိုတွေ ဘာတွေ တပ်ရဦးမလား..."

"မလိုပါဘူး... သယ်ရင်းတွေဆိုရင် ထစ်ချွန်းပဲပေါ့... ကိုယ်က စွဲလို့ ခေါ်တာရော ခေါ်ခွင့်ရှိရဲ့ လား..."

"ထစ်ချွန်းပြောသလို သယ်ရင်းတွေဆိုရင်ပေါ့... စွဲကိုတချို့က စွဲလန်းလို့ ခေါ်ကြသေးတယ်... ထစ်ချွန်းနာမည်က လှတယ်နော်... ပြီးတော့ ... ရှေ့မှာ ကိုတွေမောင်တွေ မထည့်မှ ပိုလှတယ်..."

"ကိုယ့်ညီနာမည်က မိုးကြိုး... ညီမတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်... မေသက်တန်..."

"ခစ်... မိုးပေါ်မှာ တောက်ပနေတဲ့ တန်ခိုးကြီးပစ္စည်းတွေချည်းပဲ..."

"ပြောပါဦး... စွဲကို တချို့က ဘယ်လိုပြောကြတာလဲ..."

"စွဲလန်းဖြူကို လှတယ်လှတယ်နဲ့ လူတွေက ပြောနေကြတာတဲ့ ...

စွဲလန်းဖြူက မာစီးဒီးပေါ်က ဆင်းလာလို့ လှတာပါတဲ့ ... အဲဒီစွဲလန်းဖြူက နေပူထဲ ကုန်းကြောင်းလျှောက်ပြီး ဘတ်(စ်)ကားတိုးစီးခိုင်းပါတဲ့ ... ရောက်တဲ့ မှတ်တိုင်က ပြန်ဆင်းလာတာကို စောင့်ကြည့်ရင် လှနိုင်ပါဦးမလားတဲ့ ..."

စွဲက ပြုံးပြုံးလေးပြော၏။ နှင်းကတော့ ရယ်နေသည်။ ။ ထစ်ချုန်းက တကယ်ပဲစွဲကို လမ်းပေါ်နေပူပေါ်တင်ကြည့်သည်။ ။ ဘတ်(စ်)ကားထဲ ထည့်လွှတ်သည်။ ။ ထစ်ချုန်းတို့ က သူဌေးသားဆိုပေမယ့် အခါခပ်သိမ်း အိမ်ကကားကိုသုံးလျက် မြေမနင်းသားလုပ်နေတာ မဟုတ်ပါ။ ဘတ်(စ်)ကားအကြိမ်ကြိမ် စီးဖူးသည် မို့ ဘတ်(စ်)ကားအတွေ့အကြုံကို ကောင်းကောင်း သိသည်။ ။ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှ တိုးဝှေ့၍ ပြန်ဆင်းလာမည့် စွဲကို မြင်ယောင်ကြည့်၏။ စွဲ၏ ဆံပင်ကပိုကရို ကနွဲ့ကလျလေးတွေ ပွယောင်းလာမည်။ မျက်နှာပြင်မှာ ဇောချွေးဖြင့် အဆီပြန်နေမည်။ နေပူဒဏ်ကို မျက်လုံးမခံနိုင်စွာ မျက်မှောင်ကုတ်ထားပါလိမ့်ဦးမည်။ စွဲ... လှနိုင်ပါသေးရဲ့ လား...။

"စွဲ... ကိုယ်အားလုံးတွေကြည့်လိုက်ပြီးပြီ... အလှတော့ နည်းနည်းလျော့ချင်လျော့သွားနိုင်တယ်... ဒါပေမဲ့... လှနေဦးမှာ ပဲ... စွဲရဲ့ ခပ်လျော့လျော့အလှဟာ သူတစ်ပါးလျှမ်းလျှမ်းတောက် အလှထက်သာနေဦးမှာ ပါပဲ... စွဲက ကုသိုလ်ကောင်းတာ..."

ထက်မြက်နှင့် ထင်ပေါ်က စကားဝိုင်းထဲမှာ ဝင်ကိုမပါချင်တော့တာ ဖြစ်၏။ စွဲကိုပဲ ငေးနေချင်တော့သည်။ ။ ကြည့်လို့ ကောင်းလိုက်တာ။ စွဲကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည့်သူသည် မည်မျှ ကံကောင်းလိုက်ပါမည်လဲ...။ အသည်း ဖိုးကံကောင်းဟာ ကိုယ်ဖြစ်နိုင်ခွင့်မရလျှင် ကိုယ်တို့ သူငယ်ချင်း ထစ်ချုန်းဖြစ်လျှင်လည်း ဖြစ်ပါစေတော့...။

"မင်းတို့ နှစ်ကောင်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

"ရိုင်း လိုက်လေ... စွဲကို စကားလေးဘာလေး ပြောပါလား..."

စွဲတို့ နှင့် လူချင်း (မခွဲချင်ပါဘဲ) ခွဲပြီးသည် နှင့် ထစ်ချုန်းက ထက်မြက်နှင့် ထင်ပေါ်ကို တံတောင်နှင့်တွတ်တော့သည်။

"မပြောချင်တော့ဘူး... စကားပြောတဲ့ ဘက်ကို အာရုံမဖြုန်းနိုင်လို့ ငေးပဲကြည့်နေလိုက်တော့တယ်..."

ထက်မြက်က ... ခုချိန်ထိ စူးငေးခဲ့ရသည့်အလှတစ်ပါးကို တသနေဟန်ဖြင့် ဆွေးဆွေးငေးငေးပြော၏။

"ငါကတော့... ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း နှစ်မြုပ်ပျော်ဝင်ရင်း မင်းရဲ့ ကျရှုံးခန်းကိုလည်း ငေးမောရင်း... အသံတွေပျောက်သွားရသလိုပဲ..."

"အေးကွ... ငါ့ကျရှုံးသွားပြီ... တကယ်... ဝပ်စင်းရတော့မယ်... ခစားရတော့မယ်... မော်ဖူးစေဆိုမှ ကြည့်ရဲတော့မယ်..."

"ထစ်ချုန်း...မင်းက နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေခဲ့တဲ့ ကောင်... ဒီလောက်ဖြစ်စရာလား..."

"ဒီထက်ဖြစ်သေးတယ်... ငါကသူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး အတွေးထဲမှာ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ရတနာတွေ ချွတ်ပစ်လိုက်တယ်..."

"ဈေးသုံးပြတ်လို့ လား..."

"စိန်ရွှေရတနာမပါရင်ရော လှနိုင်ပါဦးမလားလို့ ကွ... လှနိုင်တယ်

... သိန်းဘယ်နှစ်ဆယ်တန်တဲ့ ရတနာတုံးတစ်တုံးဖြစ်စေ... သူ့အလှ
နားရောက်ရင် ဖွတ်ကျားပဲ... သူဝတ်စားထားတာလေးကလည်း ကွာ...
ပြေပြစ်လွန်းတယ်... မင်းတို့ သတိထားမိလား..."

"မထားမိဘဲနေမလား... ယောက်ျားမျက်စိပဲ... ဘယ်သူနဲ့ မှ မတူဘူး
..."

"အဲဒီအဝတ်အစားတွေကိုလည်း ငါ့အတွေးထဲမှာ ဖယ်ပစ်လိုက်တ
ယ်..."

"ဒီလောက် မမိုက်ရိုင်းရဘူးလေ..."

"ပြောတာနားထောင်... အဝတ်အစား ခပ်စုတ်စုတ် ခပ်ညံ့ညံ့ပေါ့ကွာ
... ငါတို့ အိမ်က ကောင်မလေးတွေတောင် ငါ့ညီမဆီက မဝတ်ချင်တာ
တွေရလို့ တော်တော်စမတ်ကျသေးတာ... အဝတ်လာလာလျှော်တဲ့ မိန်း
မကြီးကတော့ တော်တော်စုတ်တယ်..."

"သူက ယောက်ျားနဲ့ ... ကလေးတွေနဲ့ ... တကယ်ဆို... ငါတို့
အိမ်မှာ ကောင်မလေးတွေလည်း ရှိတော့ အဝတ်လျှော်သပ်သပ် မနက်
လာလျှော်... လျှော်ပြီးရင် ပြန်ဆိုတာ ငှားစရာမလိုဘူးကွ...
သူ့ယောက်ျားအရက်သောက်တော့ ဆင်းရဲတာနဲ့ ပိုက်ဆံလေးမှ ရပါစေ
ဆိုပြီး မေမေက သပ်သပ်အလုပ်ခန့်ပေးထားတာ...."

"အဲဒီမိန်းမကြီးနဲ့ စွဲနဲ့ တော့ ဆွေမျိုးတော်မယ် မထင်ဘူးနော်..."

"ထင်ပေါ်... မရစ်နဲ့ ကွာ... အဝတ်အစားညံ့တာကို လေးနက်စေချင်
လို့ သရုပ်ဖော်နေတာ..."

"ဪ... ဪ..."

"အဲဒီမိန်းမကြီးဆိုရင် အဝတ်က ညံ့ရတဲ့ အထဲ... ဂျီးကမစင်..."

သူများ အိမ်ကအဝတ်တွေသာ သူလိုက်လျှော်နေတယ်... သူ့အဝတ်ကျတော့ သူမလျှော်ဘူးလားမသိဘူး... သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် ဂျိုးအလိမ်းလိမ်းနဲ့ ညစ်ပတ်နေတာပဲ... အဲဒီကြားထဲ... စုတ်လို့ ချုပ်ရိုးပြုတ်လို့ ပြန်ချုပ်ထားတော့ ခပ်စုတ်စုတ်ဖြစ်တဲ့ နေရာကဖြစ်လို့ ..."

"မင်းတော်တော် လေ့လာထားတာပဲ..."

"မေမေက တစ်ချက်ခေါ်ကြည့်ခိုင်းပြီး အသေးစိတ်လေ့လာခဲ့ဆိုပြီး တစ်ခုမကျန်ပြန်မေးတာကွ... နန်းတော်အောက်မှာ ခွေးမွေးသလို တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် ပြေးကြည့်လို့ မရဘူး... မေမေက ငါတို့ မောင်နှမတွေ အောက်ခြေလွတ်လွန်းလို့ တဲ့ ... ဒီလိုလူ့ဘဝရှိသေးတယ်ဆိုတာသိအောင် မှတ်ခိုင်းတာ..."

"ကဲပါ... အဝတ်အစားက ညံ့လိုက်တာ စုတ်ပြီးရိရဲပြတ်တောက်ပဲ့ ကျနေပါပြီ... အဲဒါကို ဘာလုပ်မလို့ လဲ..."

"အတွေးထဲမှာ အဝတ်တွေချွတ်ထားတဲ့ စွဲကိုယ်ပေါ် တင်ပေးလိုက်တာပေါ့..."

"ဟင်..."

ထက်မြက်က သက်ပြင်းချလေ၏။

"မင်းကွာ.... အဝတ်အစားကောင်းတွေကြောင့် လှတာလားလို့ သေချာချင်လို့ စွဲနဲ့ ဟိုမိန်းမကြီးကို အဝတ်ချင်းလဲပစ်လိုက်လည်း ရတာပဲ.... စွဲကို သပ်သပ်ချွတ်.... ဟိုမိန်းမကြီးကို သပ်သပ်ချွတ်ပြီးမှ များ အဝတ်ချင်းလဲရတယ်လို့ ..."

ထစ်ချုန်းရယ်၏။

"စွဲက လှမြဲလှဆဲ မဟုတ်လား..."

"အေး... ဒါပေမဲ့ အဝတ်လျှော်တဲ့ မိန်းမကြီးကတော့ လှမလာရှာပါဘူးကွာ..."

"ဒါပဲပေါ့... အဲဒါအဖြေ...."

"စွဲကို ဘတ်(စ်)ကားပေါ်လည်း တင်ကြည့်ပြီးပါပြီ... ကုန်းကြောင်းလည်း လျှောက်ခိုင်းကြည့်ပါပြီ... ချွေးတွေသံတွေနဲ့ အဆီပြန်မျက်နှာကိုလည်း မြင်ယောင်ကြည့်ပြီးပါပြီ..."

"လှတာပဲမှ လား...."

"လှတာပဲ..."

"ငါတို့ လည်း ထောက်ခံတယ်..."

"နှင်းကပြောတယ်... စွဲကိုမြင်ဖူးလိုက်ရတဲ့ ယောက်ျားတိုင်း အတုံးအရုံးပဲတဲ့ ... အားလုံးကျဆုံးကုန်တာချည်းပဲတဲ့ စွဲကို မြင်ဖူးလိုက်ရဲ့သားနဲ့ စွဲမသွားတဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ ရှိကိုမရှိဘူးတဲ့ ..."

"ဟုတ်တာပဲ..."

"မင်းတို့ ရော စွဲလား..."

"ဘာသားနဲ့ ထုထားလို့ လဲ..."

"ဒါဖြင့် လိုက်မှာ လား..."

"လိုက်မှာ ..."

"ငါလည်း လိုက်မှာ ... ငါတို့ သွေးသောက်ညီအစ်ကို သတ်မှတ်ထားတဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲမှာ မိန်းမကိစ္စကြောင့် စိတ်ဝမ်းမကွဲစေချင်ဘူး..."

"မကွဲပါဘူး.... စိတ်ချ...."

"ဘာကြောင့်... ဒီလောက်သေချာတာလဲ..."

"ငါတို့ သုံးယောက်လုံး ဖက်ငိုရမှာ မြင်ယောင်သေး..."

"ဘာဆိုလဲ..."

"စွဲကိုဘယ်သူမှ မရလို့ ကံတူအကျိုးပေးတွေမို့..."

"သူလည်း နှလုံးသားနဲ့ လောကီသားပဲ..."

"စွဲဆီမှာ ... ငါတို့ သုံးယောက်ထဲမှ မကတာ... ငါတို့လို အုပ်စုပေါင်းများစွာ... များစွာ... အိုများစွာဆိုသလို... သူခေါင်းထိုင်ခေါက်နေမှာပေါ့ကွာ... ငါတော့စောစောစီးစီး နောက်ဆုတ်တယ်..."

ထင်ပေါ်က စတင်လက်လျှော့၏။

"ငါက... ငါတို့ သုံးယောက်တန်းစီရင် နံပတ်သုံး... သူစိမ်းရာကျော်နဲ့ ပေါင်းပြီး မစီတော့ပါဘူး..."

ထက်မြက်က ထင်ပေါ့ပခုံးပေါ် ဗုန်းခနဲ တစ်ချက်ပုတ်၏။ ခင်မင်မှုသင်္ကေတပေမယ့် ယောက်ျားအားကို လျှော့သုံးလိုက်တာ မဟုတ်ပါ။ ထင်ပေါ့ခမျာ အင့်ခနဲနေရှာသည် မို့ သွားဖြလေးနှင့် ရယ်လိုက်ရသည် ။

"ငါလည်း အဝေးကပဲ ငေးတော့မယ်..."

"မင်းတို့ က ထုထည်မကြီးမားတဲ့ သဘောပေါ့..."

"ကြီးမားလို့ ရော ဖြစ်နိုင်ချေမှ မရှိတာ... ထစ်ချုန်း... ငါကနာမည်သာ ထက်မြက်... လူကညံ့ဖျင်း... ကိုယ်ပိုင်ကားမှာ ရှေ့ကဆိုက်တစ်လုံးတိုးပြီး ကိုယ်ပိုင်ဆိုက်ကားလောက် ဝယ်နိုင်တဲ့ သူ...."

ထင်ပေါ်က... "မင်းလိုသာပြောရရင် ...ငါကနာမည်သာ ထင်ပေါ်... လူကစုတ်စုတ်မြုပ်... မင်းလိုဆိုက်ကားတောင် အပိုင်မဝယ်နိုင်ဘူး... ဝ

နံထမ်းမိဘနှစ်ဦးက ဒီသားလေးတစ်ယောက်ထဲမို့ တက္ကသိုလ်ကို ခြစ်ခြံ
တံပို့ထားရတာ..."ဟု ပြောလိုက်ချင်ပါသေးသည်။ သို့ပေမယ့်... မပြော
တော့ပါ။ ထစ်ချွန်းကတော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲမှာ ရုပ်ဝတ္ထု ခြပ်
ပစ္စည်းအနေနှင့် မြင်သာထင်သာ ကြွယ်ဝနေသူ ဖြစ်၏။ အဖေနှင့်အမေ
တို့ က ခေတ်စီးပွားရေး ရေစီးကြောင်းထဲ အစောဆုံးခုန်ဝင်သူတွေ ဖြစ်
၏။ ဆောက်လုပ်ရေးဆိုတာ... ခုလိုမြို့တော်ကြီးတွေ မပေါ်မီကတည်း
က ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြိုကာနီးအိမ်စုတ်တစ်လုံးတွေ့လျှင် အိမ်ရှင်နှင့်သွား
ဆွေးနွေးပြီး လေးထပ်တိုက် (ဟောင်ကောင်ပုံဆိုလျှင် ရှစ်လွှာ) ပြောင်း
ဆောက်ပစ်လိုက်သူဖြစ်သည်။ ။

"ကန်ထရိုက်တိုက်"ဆိုသည့် ဝေါဟာရကို
စတင်တီထွင်ခဲ့သူတွေထဲမှာ ပါဝင်ခဲ့သည်။ သူသူငါငါ ဥယျာဉ်မြို့တော်
ဆိုတော့လည်း ရှေ့ဆုံးကပင်။ ရေနက်ကွင်းမှာ စပါးစိုက်ဖို့ ကျတော့လ
ည်း မကျန်ရစ်ခဲ့ချေ။ လုပ်ငန်းက ကြီးကျယ်ပေမယ့် သူစိမ်းရှယ်သာမပါ
သလောက် နည်းပါးကာ တစ်ဦးတည်းပိုင်လိုမို့ အဖေနှင့်အမေက ကိုယ်
ပိုင်ကုမ္ပဏီမှာ တစ်ဦးကဦးဆောင် ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ တစ်ဦးက အထွေ
ထွေမန်နေဂျာ M.D တွေ G.M တွေ ရာထူးတွေကို ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ခွဲယူ
ထားလိုက်ကာ တက်ညီလက်ညီ အလုပ်လုပ်ကြသူတွေလည်း ဖြစ်၏။

ထစ်ချွန်းက သူငယ်ချင်းတွေထက် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအရာမှာ များစွာ
သာ၏။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကျတော့ မတိမ်းမယိမ်း...။ မည်သူမျှ ကောက်
ကျစ်ပုပ်စပ် ယုတ်မာရိုင်းပျသူမရှိ...။ အထူးတလည် သဘောကောင်း
လွန်းနေတာမျိုးလည်း မရှိ... ။ ပုံမှန်သမာရိုးကျတွေပဲ ဖြစ်၏။ ရုပ်ရည်
ကလေးတွေကျတော့လည်း သူမသာ ကိုယ်မသာ။ အရပ်မြင့်မြင့်
အသားဖြူဖြူတွေမို့ ကြည့်ကောင်းနေပြီ... ။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံဆို
သည့်အရာတွေမှာ ကျတော့ သူကတစ်ခုသာ၊ ကိုယ်ကတစ်ခုသာနှင့် ခြုံငုံ

ပြောရလျှင် သွေးတူမွေးတူပဲ ဆိုပါစို့...။ ထင်ပေါ်နှင့်ထက်မြက်တို့ စောစောစီးစီး ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်တာ သဘာဝကျလှတော့သည်။

"ငါတို့ နောက်ဆုတ်မယ်ဆိုတာက ရှေ့မတိုးမှာ ကို ပြောတာနော်... အဝေးကြီးကို ထွက်ပြေးဖို့ မဟုတ်ဘူး... မင်းနဲ့ စွဲနဲ့ အဆင်ပြေသွားရင် မုဒိတာ ပွားမယ်... ပြေလည်ဖို့ အတွက်လည်း မပံ့ပိုးဘူး... ကြားဝင်ပြီး တော့လည်း မတိုက်ဖျက်ဘူး... မင်းအစွမ်းအစနဲ့ မင်းပဲ... ဒါပေမဲ့... စွဲကိုမြင်ရင်တော့ ကြုံရင်တော့ ငေးမှာ ပဲ... ငမ်းမှာ ပဲ... ငူမှာ ပဲ... ငေါင်မှာ ပဲ... စိတ်ချ..."

"ဒီလောက်တော့ ဖြစ်တယ်..."

"အောင်မယ်... ခွင့်ပြုချက်ပေးနေလိုက်တာ သူပိုင်ပစ္စည်းကျလို့..."

ထစ်ချုန်းက ဒီအုပ်စုထဲမှာ တော့ အုပ်စုဗိုလ်ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီ။ စွဲထဲမှာ ... အုပ်စုဗိုလ်တွေ ဘယ်နှစ်ယောက်များ တန်းစီစောင့်စားနေပါလိမ့်...

။

လူစုံရာ လူစုရာ ပွဲလမ်းလိုနေရာမျိုးတိုင်းမှာ ကိုယ့်ကိုလူတွေဝိုင်းကြ
မြဲ... ဆိုသည့် မာနကလေးက စွဲလန်းဖြူ၏ မေးကလေးကို ပို၍ ပင့်ထား
စေခဲ့၏။ သားရှင်တွေက စွဲလန်းဖြူနားသို့ ကပ်ချင်သည် ။ ယောက်ျား
လေးတွေက စွဲလန်းဖြူအလှကို ခံစားနစ်မောချင်သည် ။ မိန်းကလေး
တွေကျတော့လည်း ထူးခြားစွာ မနာလိုဖြစ်ရသူများမှ လွဲလျှင် စွဲလန်းဖြူ
နှင့် ကျွမ်းဝင်ပေါင်းသင်းလိုကြသည် သာ။

"စွဲရဲ့ အသားလေးတွေက နှစ်ဆယ်ကျော်သာဆိုတယ် မွေးကာစလ
သားလေးရဲ့ အသားလောက်ကို နူးအိတာ... ညက်နေတာပဲ...
အဲဒါဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်..."

"ကွယ်... ဘဝပေးကုသိုလ်ပေါ့..."

"တစ်ခုခု လိမ်းသေးသလားလို့ ပါ..."

"မေမေကတော့ပြောတယ်... မွေးတဲ့ နေ့ကစပြီး ဂျန်ဆင်ဘောဘီလို
ရှင်း လိမ်းလာခဲ့တာတဲ့ ..."

"ခုရော... လိမ်းသေးလား..."

"လိမ်းတယ်... မနက်အိပ်ရာထရင် လိမ်းလိုက်တာပဲ... မျက်နှာနဲ့ လ
ည်ပင်းတွေပေါ်နော်... ညအိပ်ကာနီးရင်တော့ ရေချိုးချင်ချိုး... မချိုးရင်
တောင် တစ်ကိုယ်လုံးရေပတ်တိုက်ပြီး ခြေဆုံးခေါင်းဖျားလိမ်းတယ်..."

"နေ့လယ်ဘက် ရေချိုးပြီးတော့ရော..."

"လော်ရဲလ်ဝယ်ရင် အဆင့်ဆင့်လိမ်းရမယ့်နည်းနဲ့
ပစ္စည်းတွေကြော်ငြာတာတွေလား... အဲဒီအတိုင်းလိမ်းတယ်..."

"ဟင်... သနပ်ခါးမလိမ်းဘူးလား..."

"အပြင်တွေဘာတွေသွားစရာရှိရင်တော့ မလိမ်းတော့ဘူး... အိမ်မှာ
နေရင်တော့ အဲဒီလော်ရဲလ်တွေ သုံးလေးဆင့်လိမ်းပြီးသားအပေါ်မှာ သ
နပ်ခါးဝါဝါကို ပြန်းကြားရိုက်ပြီးတော့ကို တင်ပစ်လိုက်တာပဲ... စွဲကမျ
က်နှာပေါ်မှာ သနပ်ခါးစင်းကြောင်းတွေထင်နေတာ ကြိုက်တယ်..."

"ဟုတ်တယ်နော်... မြင်ရတဲ့ သူလည်း စိတ်အေးတယ်..."

"စွဲရယ်... စွဲလိမ်းတာတွေတော်ရုံလူ လိုက်မလိမ်းနိုင်ပါဘူး.... လော်
ရဲလ်ပစ္စည်းတွေ သောင်းကျော်တွေ"

"စွဲနေ့တိုင်းလိမ်းတာတောင် တစ်ဘူးကို သုံးလလောက်လိမ်းရတော့
သိပ်တော့မဆိုးလှပါဘူး..."

"လိမ်းနိုင်လို့ လိုက်လိမ်းဦး... စွဲလိုလှပါ့မလား..."

"အဲဒါ... ဟုတ်တယ်..."

"ကိုယ့်အုပ်စုကတော့ အချင်းချင်းပြန်မြှောက်နော်... စွဲကဖြင့်
အမြှောက်ခပ်ကြိုက်ကြိုက်..."

မိန်းမချင်း မနာလိုသူတွေရှိပေမယ့် များ သောအားဖြင့်ကတော့ စွဲက
လူချစ်လူခင်ပေါပါသည် ။ စွဲကလှ၏။ ပိုက်ဆံချမ်းသာ၏။ စိတ်သဘော
ထားကလေး သိမ်မွေ့၏။ သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ သည်းခံ၍ သော်
လည်းကောင်း၊ အကုန်အကျခံ၍ သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခု နစ်နာစ

ရာရှိလျှင် တစ်ဖက်သားကို အလှည့်မပေးဘဲ ကိုယ်သာလျှင် နစ်နာခံလိုက်ချင်စိတ်ရှိ၏။ စွဲသာဤကဲ့သို့ အရည်အချင်းများ မရှိလျှင် စွဲနားသို့မည်သူမျှ ကပ်ချင်မည်မဟုတ်ပါ။

"တော်တော်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ စွဲနားမှာ လာကပ်လိုက်ရင် ချက်ချင်းကြီး ရွက်ကြမ်းရေကျိုဖြစ်သွားတော့တာပဲ..."

"စွဲရဲ့ အသားရောင်က ပန်းသွေးရိပ်ရိပ်ပြေးပြီး လက်နေသလိုပဲ... ကနုကမာရောင်တောက်နေတာ သိလား... ပြီးတော့... နုနုလေးလို့ ပြောရင်တောင် မပြည့်စုံသေးဘူး... နူးပြီးအိနေတာ... အသားကအရောင်လည်း လက်နေတယ်နော်... ရှေးတုန်းကပပဝတီက ခုနစ်ဆောင်တိုက်ခန်းမှာ မီးမထွန်းဘဲ လင်းတယ်တဲ့ ... အဲဒါစွဲလိုအသားမျိုးပဲနေမှာ ..."

"ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေပြောကြတာ ကြိုက်လည်း ကြိုက်ပါရဲ့ ... သဘောတော့ကျတယ်... ဒါပေမဲ့... ရှက် လာပြီကွ... ဘာပြန်ပြောရမှန်းလဲ မသိဘူး..."

စွဲကအဲသည် လိုလည်း ဖြူစင်တတ်ပါ၏။

"ဟိုးရှေးတုန်းက ဥမ္မာဒန္တီဟာ စွဲလိုပဲ လှတာဖြစ်မယ်နော်... သူ့ကိုမြင်တဲ့ ယောက်ျားတိုင်း ရူးကြတယ်ဆိုတာ..."

"မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမြင်ရုံနဲ့ ရူးတယ်ဆိုတာကတော့ အဲဒီယောက်ျားတွေကို အစကတည်းက ရူးချင်နေကြလို့ ဖြစ်မှာ ... ယောက်ျားတစ်ယောက် ချောကြည့်ပါလား... ကျုပ်တို့ မိန်းမတွေက ကြည့်ပြီးမရူးကြပါဘူး..."

"ဒါတော့ဟုတ်တယ်... ဟိုးရှေးတုန်းကပဲ... ရှင်မဟာ ကစွည်းဆို

တာ အရမ်းချော အရမ်းလှတဲ့ ရဟန္တာတဲ့ ... ဒီရဟန္တာကို အိမ်ရှေ့ဆွမ်း
လာရပ်ရင် ထွက်လောင်းတာ မိန်းမတွေပဲဖြစ်မှာ ပေါ့... မဟုတ်ဘူး
လား..."

"ဒါပေါ့..."

"အဲဒီရဟန္တာကို မြင်ပြီး ကြိုက်သွားတဲ့ မိန်းမဆိုတာ လုံးဝမရှိခဲ့ဘူး
... တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဘူး... ဟိုသူဌေးသားယောက်ျားဟာ ဘယ်သူ..."

"မေ့တော့တော့ပဲ..."

"အဲဒါ... သူကအဲဒီရဟန္တာကိုမြင်ပြီး ချောလွန်းလှလွန်းလို့ တဲ့ ... ငါ
သာမိန်းမဖြစ်ရင် ဒီရဟန္တာကို ရအောင်ယူမှာ ပဲလို့ စိတ်နဲ့ ပစ်မှားလို့
ယောက်ျားစစ်စစ်က မိန်းမဖြစ်သွားပါရောလား..."

"မောင်မစ္စက မဟုတ်လား..."

"အေး...."

"အေးနော်... ယောက်ျားတွေကို ကဲတာကွ... ခုခေတ်မှာ လည်း
ယောက်ျားချောတွေပြည့်လို့ ... ကျုပ်တို့ မိန်းမတွေနောက်က တန်းတန်း
စွဲလိုက်နေတယ်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး... စွဲနားမှာ ဆို သူတို့ ယောက်ျားတွေ
ဟိုကချောင်း... ဒီကချောင်း..."

"ဒီလိုမပြောနဲ့ ကွ.... ယောက်ျားကျတော့ ချောရုံလှရုံနဲ့ မိန်းမတွေမဝို
င်းဘူး... ပိုက်ဆံများများ ရှာနိုင်ရင် သဘောကောင်း.... နူးညံ့ရင်... စိတ်
ရှည်သည်းခံရင် ... အဲဒီလိုလူကောင်းကြီးမျိုးဆိုလည်း မိန်းမတွေသွားဝို
င်းနေကြတာပါပဲ... အဲဒီလိုအဝိုင်းခံနေရတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်တောင်
ရှိသေးတာ... ကျုပ်သိထားတယ်..."

စွဲတို့ သူငယ်ချင်းတွေ မိန်းမသားချည်း ခြောက်ယောက်၊ အိမ်ရှင်မာ

လာမင်း၏ အိပ်ခန်းထဲမှာ (ခုတင်ပေါ်တချို့၊ ကုလားထိုင်ပေါ်တချို့၊ တချို့ကြမ်းခင်းကော်ဇောပေါ်ဆင်းလျက်) ထိုင်လျက်သား၊ လှဲလျက်သား၊ စုပေါင်းစကားပြောနေကြခြင်းပါ။ သည် နေ့က မာလာမင်းတို့ အိမ်သစ်ပြီး၍ အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးသောနေ့ ဖြစ်၏။ ဆွမ်းကျွေးပွဲက မနက်ဘက်မှာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး၊ သူငယ်ချင်းအုပ်စုက မကွဲသေးဘဲ ဆက်နေကြသည် ။

"မင်းခ... တဲ့ ... ကိုမင်းခပေါ့နော်... ကျုပ်နဲ့ တောင်နာမည်တစ်လုံး လာတူနေသေးတယ်..."

"ရှင့် အမျိုးလား..."

"မဟုတ်ဘူး ... ဖေဖေတို့ မေမေတို့ နဲ့ သူ့မိဘတွေနဲ့ ခင်တယ်... ကျုပ်တို့ အိမ်မှာ ခုလိုပွဲလမ်းသဘင်ရှိရင်... အကျွေးအမွေးရှိရင်... သူ့မိဘတွေလာတဲ့ အခါလာတယ်... သူလာတဲ့ အခါလာတယ်... သူကအခုအလုပ်ထဲဝင်တော့ ကျုပ်မိဘတွေနဲ့ အလုပ်ချင်းဆက်စပ်တယ်တဲ့ ... ဆက်ဆံနေရတယ်..."

"အဲဒီလူကြီးများ ဆို... သမီးရှင်တွေက ဝိုင်းလိုက်နေကြတာ... ရေလာမြောင်းပေးတွေလည်း မပြောပါနဲ့ တော့... တချို့မိန်းမတွေလည်း သိပ်မရှက်ကြတော့ဘူးနဲ့ တူပါတယ်ကွာ... အဲဒီလူကြီးများ ဆို တဟီးဟီး... တဟားဟား... သွားရင်းနှီးနေတာ..."

"ဟေ့... မနက်က လာလား..."

"မလာဘူး... တစ်ယောက်မှ မလာဘူး... သူ့အဖေ အမေတွေက မေမေတို့ ဖေဖေတို့ ထက်ကြီးပြီကွ... နေလို့ မှ ကောင်းကြရဲ့ လားမသိဘူး... ခါတိုင်းဆို အမြဲလာတာ..."

"ရှင့်အမေကရော... သဘောမကျဘူးလား... အဲဒီလူကြီးကို...."

"ကျုပ် အသက်သုံးဆယ်လောက်မှာ အဲဒီလူကြီး... လူပျိုကြီးအဖြစ် လစ်လပ်လျက်ရှိဦးမယ် ဆိုရင်တော့ ကျကောင်းကျမယ်... ခုတော့.... ကျုပ်အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်ကို နှစ်နှစ်နဲ့ တစ်လ ထင်နေသေးတော့.... သမက်လောင်းကြည့်ဖို့ မျက်စိမဖွင့်သေးဘူးကွယ်... အဲဒါကြောင့်... ကျုပ်မှာ ချမ်းသာရာရနေပါတယ်... မေမေကဆို အပျိုကြီးလုပ်ဖို့ တောင် ဇာတ်သွင်းနေတာ..."

"ဘာဖြစ်လို့ တဲ့ လဲ..."

"အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမဘဝဟာ ဒုက္ခများ လွန်းလို့ တဲ့ ... ယောက်ျားဆိုတဲ့ အိမ်ဦးနတ်တွေက အိမ်ရှင်မတွေကို ဒုက္ခပေး အခိုင်းထူလွန်းလို့ တဲ့ ... ဒါတောင် ယောက်ျားကောင်းကိုပြောတာတဲ့ ... အရက်သောက်... ဖဲရိုက်ပြီး မိန်းမရှုပ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားနဲ့ များ ရေစက်ဆုံလိုက်ရရင် သေတာက ကောင်းသေးတယ်တဲ့ ..."

"ကိုယ့်မှာ ဘွဲ့တစ်ခုလည်း ရထားပြီ... ပိုက်ဆံလည်း ရှိ... ဂုဏ်လည်း ရှိ... ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်တည်နေနိုင်မှ ဘာဖြစ်လို့ သူများကျွန်ဘဝကို သက်ဆင်းမလဲတဲ့ ကွာ... မေမေဆို ဥပုသ်စောင့်တရားထိုင်တိုင်း ဘာပဲလှူလှူ... အလှူတစ်ခုလုပ်ပြီးတိုင်း နောက်ဘဝကျရင် လူယောက်ျားလေးဖြစ်ရပါလို၏ လို့ အမြဲဆုတောင်းတယ်..."

"ဟေ့... မင်းခဆိုတဲ့ လူကြီးအကြောင်း ဆက်ပြောဦး..."

"ကြည့်စမ်း... တစ္ဆေမ.. ဒါကြားချင်စရာလား..."

"ဗဟု သုတပေါ့ကွယ်.. ဟဲ... ဟဲ..."

အုပ်စုထဲမှာ လဲ့ဝင်းက ပျော်တတ်သူမို့ သူပါလျှင်ပွဲက ပိုစည်ပါ၏။

"အဲဒီလူကြီးက ချောတယ်... ဖြူတယ်... မြင့်တယ်... ထောတယ်... ဒါလိုရင်းတိုရှင်းပြောတာ... ခုခေတ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ စီးပွားအရှာကောင်းတယ်... ဝင်ငွေကောင်းတယ်... အသောက်အစား အပျော်အပါးကင်းတယ်ဆိုရင်... ဒီလိုလူမျိုးလက်လွှတ်မခံနိုင်တာနဲ့ ဝိုင်းလိုက်နေကြတာ... သမီးရှင်တွေရော... သမီးတွေကိုယ်တိုင်ရော..."

"ခုခေတ်မှာ အဲဒီလိုဖြစ်နေသလိုလို သတင်းသန့်သန့်ကြားတယ်..."

"ဟေ့... ပြောမနေနဲ့ ... မိန်းမအကောင်းစားလေးဆိုလည်း ယောက်ျားတွေက ဝိုင်းလိုက်တာပဲ... ယောက်ျားအကောင်းစားလေးဆိုလည်း မိန်းမတွေက ဝိုင်းလိုက်တာပဲ... ခုခေတ်မှာ ... သန့်ပြန့်တယ်... စာရိတ္တကောင်းတယ်... ထောလည်း ထောပြီဆိုရင် ချစ်သူဝိုင်းဝိုင်းလည်ပဲ..."

"စိုးမိုးကျော် မဟုတ်ဘူး လား..."

"မြတ်ခွန်နဲ့ အောင်သန်းဆု..."

"ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ ကမ္ဘာကျော်ပါကွ..."

"ဟေ့... ထီဆိုင်နာမည်တွေက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုနှစ်မျိုးတွဲတွေ ဖြစ်နေရတာလဲ..."

"လမ်းကြောင်းမပြောင်းစေနဲ့ ကွယ်... ကိုမင်းခဆိုတဲ့ လူကြီးအကြောင်းဆက်ပြော..."

"ဒီတစ္ဆေမက စိတ်ဝင်စားတာ အသည်းအသန်ပါလား..."

"ပွဲစားတွေတောင် လိုက်သေး..."

"ဘာရောင်းချင်လို့ လဲ..."

"ရောင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး ... မင်္ဂလာဆောင်ပွဲစားတွေပြောတာ... ယဉ်ကျေးစွာခေါ်ရင်တော့ မင်္ဂလာအကျိုးဆောင်တွေဆိုပါတော့... အောင်သွယ်တွေပေါ့..."

"ဒီလိုကိစ္စမျိုး ရှိသလား..."

"ရှိတယ်... ငုတ်တုတ်မေ့ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရင် လက်တို့ ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ်..."

"ရိုးမဘဏ်... ထွေးထွေးဘဏ်..."

"ထက်ထက်ဘဏ် မဟုတ်ဘူး လား..."

"ကျုပ်နာမည်က ထွေးထွေး..."

"တော်တော့..."

ဇွန်ကြီးက ထအော်ပစ်မှ ဟိုရောက်ဒီရောက်တွေ ပြန်ငြိမ်ပြီး စကားလမ်းကြောင်းက မင်းခဆီသို့ပဲ ပြန်လည်ဝေ့လည်ပြန်တော့၏။

"တချို့သမီးရှင်တွေက... အကျိုးဆောင်ခပေးပြီးတော့ကို သူ့ဆီလိုက်ခိုင်းတာတဲ့ ..."

"ကြားရတာ နားကြားပြင်းကပ်လိုက်တာ..."

သူတို့ တွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောသည့်ထဲမှာ စွဲမပါဝင်ချေ။ စွဲက ပြုံးပြုံးကလေးပဲ နားထောင်နေလိုက်၏။ စွဲတို့ က ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဆွေးနွေးစိတ်ဝင်စားရမယ့်သူ မဟုတ်ဟု လှူရန်ကလေး မောက်ထားသည် ။ ပညာတတ်သော၊ ချမ်းသာသော၊ အလွန်အလွန်လှပစွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော စွဲဟာ ဂုဏ်မောက်မည်ဆိုလျှင် ဥစ္စာဂုဏ်လည်း မောက်နိုင်သေး။ ပညာဂုဏ်လည်း မောက်နိုင်သေး။ မျိုးရိုးဂု

ဏ်လည်း မောက်နိုင်သေး။ အဲ့ဒါတွေအားလုံးထဲမှာ
မာနတံခွန်လေးထူပြီး အလှူဂုဏ်ကိုတော့ အမောက်ဆုံးပါပဲ...။

"တကယ်ပြောတာ... စွဲလိုလူဟာ မင်းခန့် မှ ထိုက်တန်သလို... မင်း
ခလိုလူဟာလည်း စွဲကိုတော့ ရသင့်တာပေါ့... ခုခေတ်မှာ
လူကြိုက်အများ ဆုံးနှစ်ယောက်ထိပ်တန်း... ထိပ်တန်းချင်းမှ ဆုံသင့်
တာပေါ့..."

"စွဲရေ... ပြောနေပြီ..."

"စိတ်မဝင်စားပါဘူး..."

"အရေး မပါဘူးပေါ့..."

"ဟေ့အေး..."

စွဲကပြုံး၍ ခေါင်းခါလိုက်သည် ။

"ဟဲ့... သမီး... မာလာ... မမဆွေ ဘုရားရှိခိုးဖို့ တဘက်ကလေး လ
က်ဆောင်ပေးဖို့ ဟာ ဘယ်မှာ ထားလိုက်သလဲ..."

မာလာတို့ က ပခုက္ကူဘက်မှာ ယက်ကန်းစင်တချို့ အမွေဆိုင်ရှိသည်
မို့ အဲသည် က မြန်မာထည်ကလေးများ လက်ဆောင်ရောက်ရောက်လာ
တတ်ပါသည် ။ ဟိုတလောကတော့ အချိတ်ဆင်ကလေးများ ပါဝင်သော
ဘုရားရှိခိုးရန် တဘက်ရှည်ကလေးတွေရခဲ့၏။ မာလာ့မေမေက... မမ
ဆွေ(မင်းခအမေ)ကို ပေးရဦးမယ်ဟု ပြောထားခဲ့ဘူး၏။ အခု မာလာ့အ
ခန်းဝမှာ လာရပ်ပြီး တဘက်မေးသည် ဆိုတော့ ကြီးကြီးဆွေများ လာ
လေသလား။ ကြီးကြီးဆွေကို မာလာကခင်၏။ ကြီးကြီးဆွေသည် ဖြူဖြူ
ဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် သဘောကောင်းကြီးဖြစ်ရုံမက ဧရာမပါးချိုင့်ကြီးနှစ်ခုကလ
ည်း ခုထိချစ်စဖွယ် ချိုင့်ခွက်တုံး ဖြစ်၏။

"ကြီးကြီးဆွေ လာလို့ လား မေမေ... လာပြီလား... နောက်ကျလိုက်တာ..."

မာလာမင်းက သူငယ်ချင်းပုံထဲမှ ရုန်းထွက်ရသလို ကျုံးထရသည်။ ။

"သမီးသိမ်းထားတာ မေမေ... ပေးမယ်..."

ဟု ပြောပြီး မိရိုးရှေ့သွားရပ်ရာမှ သူငယ်ချင်းတွေဘက်လှည့်ကာ "ဟေ့... လာပြီ.... ဆင်းကြည့်ကြမလား... အပေါ်ထပ်ဝရန်တာက ချောင်းမလား..."ဟု တစ်ဆက်တည်း ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ပြန်၏။

"မမဆွေ မပါဘူး... ရိပ်သာဝင်နေတယ်တဲ့ ... အိမ်မှာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မောင်မင်းခပဲ ကျန်တယ်... သားအဖနှစ်ယောက်.... မနက်ကလာကြမလို့ လုပ်ပြီးမှ အစ်ကိုကြီးသွေးနည်းနည်းတိုးတာနဲ့ ခပြန်စောင့်နေရတာတဲ့ အခုလာတာ မောင်မင်းခတစ်ယောက်တည်း..."

မာလာက ဘာထွန်း သွေးတိုးတာကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေအား ကိုမင်းခကို ပြချင်သောဆန္ဒပဲ စောနေပြီး "ဘယ့်နှယ့်လဲ... ကြည့်ကြမလား..."ဟူသောပုံနှင့် မျက်စိလှမ်းပစ်သေး၏။ ပြီးတော့... မိရိုးထဲမှ တဘက်လှလှလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ။

"သမီးဆင်းနှုတ်ဆက်ချေဦး... မမဆွေက လူသာပါမလာတာ... မေမေတို့ အိမ်သစ်ဧည့်ခန်းမှာ ထားဖို့ တဲ့ လောကနတ်ပုံ ပန်းပုရုပ်ကြီး လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်..."

"လာမယ်မေမေ"

မာလာမေမေ ဒေါ်ခင်သန်းချိုက မာလာလက်ထဲမှ တဘက်ကိုယူကာ ရှေ့မှ ထွက်သွားလေ၏။

"လိုက်ကြမှာ လား..."

"ဘယ်နေလိမ့်မလဲ..."

မာလာနောက်မှာ လဲ့ဝင်း၊ ဇွန်ကြီး၊ ထွေးထွေး၊ ရည်မွန်တို့ က လိုက်ဆင်းချသွားကြတော့သည်။ ။ စွဲက သူတို့ နောက်မှာ ကျန်ရစ်သည်။ ။ သတင်းကြီးသည့် ရွှေမင်းသားတစ်ယောက်ကို စွဲလိုမိန်းမသားက သွားကြည့်စရာလား...။ သို့ပေမဲ့... ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ မြင်ဖူးလိုစိတ် ဖြစ်၏။ စွဲတို့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲမှာ ဟိုကောင်မလေး လှလိုက်တာ... ဟိုမင်းသမီးချောလိုက်တာဆိုတာ ဆိုတာမျိုးသာ ပြောဖြစ်လျက်... ဟိုကောင်လေး ဟိုလူကြီးဆိုတာမျိုး မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ အခု... မာလာကို ယ်တိုင်က အဲသည် လူကြီးအကြောင်းပြောတော့ သတင်းထူးသည့် လူကြီးမို့ မြင်ဖူးရုံတော့ ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်၏။ ဇွန်ကြီးတို့ နှင့် လိုက်သွားကာ စကားဝိုင်းထဲဝင်ပါသည်။ ထို ကိုယ့်မာနကိုလည်း မလျှော့နိုင်ပြန်။

စွဲ... မာလာ့ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်း၏။ အောက်ထပ်သို့ဆင်းရန် လှေကားထိပ်နားသို့ ရောက်သည်။ ။ မာလာတို့ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ ဖွဲ့စည်းပုံ၊ ပုံစံက ဧည့်ခန်းပေါ်တွင် တစ်ထပ်မရှိပါ။ ဧည့်ခန်း၏ မျက်နှာကျက်သည် နှစ်ထပ်ခေါင်မိုးမှာ မို့ လွင့်နေ၏။ အောက်ထပ်မှ အပေါ်ထပ်သို့တက်သော လှေကားသည် အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းကို ဂဏှိယရစ်လျက် ပတ်တက်၏။ လှေကားလက်ရန်းအပြီး ကျွန်းပွတ်လုံးတွေစိုက်ထားသည့် ဝရံတာမှ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းသို့ ငုံ့ကြည့်လို့ ရသည်။ ။ မြင်ကွင်းကောင်း၏။ သို့ပေမယ့်... အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းမှ လူက မော့ကြည့်လိုက်လျှင် ငုံ့ကြည့်နေသော စွဲကို ပိုမိုရှင်းလင်းပြတ်သားသော မြင်ကွင်းထဲမှာ ထင်းခနဲမြင်နိုင်၏။

"စွဲလန်းဖြူက... ငါ့ကိုလာငုံ့ကြည့်တယ်လေ..."

အဲဒီလူကြီးက သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ များ လျှောက်ကြွားလျှင် တစ်သ

က်လုံးချီထားခဲ့သည့် မျက်နှာကလေးမှာ စတော်ဘယ်ရီသီးများ ပြုတ်ကျခြင်းခံရသလို ရဲရဲတွတ်သွားရပါဦးမည်။

"စွဲလန်းဖြူက... အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးဆို ခေါင်းထဲကိုမထည့်တာ..."

အဲသည် ဝေဖန်ချက်ကိုရယူဖို့ စွဲနှစ်ပေါင်းများ စွာ လေ့ကျင့်ဖန်တီးခဲ့ရပါသည်။ ။

"ဒီလောက်စက်စက်ယိုအောင်လှတဲ့ မိန်းကလေးက ချစ်သူရည်းစားလည်း မရှိ... သူ့ဘုန်းသူကံနဲ့ ပေါ့နော်... တစ်နေ့တော့ ထိုက်သူဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာမှာ ပဲ... မင်းလောင်းတွေဆီကို ဖုဿရထားဆိုက်သလို... . ဘုန်းရှင်ကံရှင် ဖူးစာရှင်တော့ တစ်နေ့နေ့မှာ ထူးထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်ပေါ်ထွက်လာရမှာ ပဲ..."

အဲသည် ဝေဖန်ချက်မျိုးကို ကြည်မွေ့စွာ သိမ်းပိုက်နှစ်ခြိုက်လိုသည့် စွဲလန်းဖြူပါ။ အဲသည် အတိုင်းဖြစ်အောင်လည်း နေသည်။ ။ စွဲလန်းဖြူရဲ့ အလှဟာ တွေ့ကရာ မြင်ကရာ တော်ရုံတန်ရုံလောက်ကြိုက်ဖို့ "မတန်" ဘူးဟု အလှဂုဏ်မောက်ခဲ့သူပါ။ တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှမြောလွန်းစွာ ထိန်းသိမ်းထားသည့် စွဲလန်းဖြူပါ။ စွဲက မာနကြီးတာအမှန်ပါ။ စွဲလို အလှရှင်အတွက် ထူးခြားထိုက်တန်သည့် ဘုန်းရှင်ကံရှင် သတို့ သားလောင်းဟာ မလွဲမသွေရောက်ရှိလာရမှာ ဟု လည်း ယုံကြည်ထားသေးသည်။ ။ အဲသည် လို "စွဲ"က ယောက်ျားတစ်ယောက်သတင်းကြီးသည် ဆိုရုံနှင့် သွားချောင်းကြည့်ရမှာ တဲ့ လား...။

မကြည့်ချင်တာက "မာန"ဖြစ်ပြီး ကြည့်ချင်တာကတော့ မိန်းမသား ဗီဇနှင့် စပ်စုလိုခြင်းတည်း။

စွဲက သစ်သားပွတ်လုံး ဝရံတာလေးနားသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးမှ တိုင်ဖုံးတစ်ခုနှင့် ကွယ်လိုက်၏။ အခန်းနှစ်ခုဆုံရာထောင့်ချိုးလေးမှ တိုင်ဖုံးမှာ မှန်နက်တွေ ကပ်ထားပါသည်။ ။ အတွင်းဘက် (စွဲဘက်)မှ ကြည့်လျှင် အပြင်ဘက်ကို ကောင်းကောင်း မြင်ရပေမယ့် အပြင်ဘက် (တခြားဘက်ဆီမှ စွဲဆီသို့)မှ ကြည့်လျှင် မှန်သားနက်ကြီးကို ဘယ်လိုမှ ထွင်းဖောက်မမြင်ရပါ။ စွဲက အဲသည် နေရာကိုပဲ ရွေးလိုက်၏။ ကိုယ်စီ ခပ်ငုံ့ငုံ့ခေါင်းတွေမှ ဆံပင်မည်းမည်းတွေကြားထဲမှာ "သူ"ဘယ်သူဖြစ်မလဲဆိုတာ လိုက်ရှာနေဖို့ မလိုပါ။ အိမ်ရှင်အန်ကယ်နှင့် အန်တီ၊ အိမ်ရှင်မာလာ၊ ပြီးတော့ စွဲသူငယ်ချင်းတွေကို စွဲသိနေတာပဲဟာ။ သူတို့ မဟုတ်သော တစ်ဦးတည်းသော လူစိမ်းဟာ "သူ"ပဲပေါ့။ သူကခေါင်းငုံ့နေပါသည်။ ။

မာလာက သူငယ်ချင်းတွေကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောနေသည်။ ။ မိတ်ဆက်ပေးနေတာမှန်း သိသာပေမယ့် စကားကိုသဲကွဲစွာ မကြားရပါ။ လုံးလုံးမကြားရတာတော့လည်း မဟုတ်။ မသဲကွဲတာဘဲ ဖြစ်၏။

"ကိုမင်းခ... မာလာတို့ တပ်ထားတဲ့ မီးဆိုင်းလှလား... အဲဒါ မာလာရွေးတဲ့ ဒီဇိုင်း..."

မာလာတို့ အိမ်သစ်ဆောက်ပြီး အိမ်သစ်မင်္ဂလာ အကျွေးအမွေးမို့ လာရောက်ကြသည့် ဧည့်ပရိသတ်တိုင်းက ပဋိသန္ဓာရအလို့ငှာ...

"ဘယ်လောက်ကုန်သွားလဲ..."

"ကောင်းလိုက်တာ..."

"ကြိုက်တယ်... ကြိုက်တယ်... ဒါပိတောက်မို့လား... ရဲနေတာပဲ... ဒီနားကကျွန်းနော်... ဝါဝင်းနေတာ..."

"အာဒီတက် ဘယ်သူလဲ..."

"စိတ်ကူးကောင်းလိုက်တာ... ဆောက်ထားပုံအရမ်းလှတယ်"... စသည် စသည် ချီးကျူးစကားများ ဖြင့် မင်္ဂလာပြုကြရသည် မို့ အိမ်အကြောင်း အိမ်ထဲသုံးပစ္စည်း ပစ္စယတွေအကြောင်းက မပြောမဖြစ်ပါ။ အိမ်ရှင်ကလည်း ကိုယ်သုံးထားသည့် ပစ္စည်းကလေးတွေကို လက်ညှိုးတညွန့်ညွန့်နှင့် (ကြွားသည် မဟုတ်ငြား) ပဋိသန္ဓာရအလို့ ငှာပဲ ပြန်ပြောကြရပါ၏။ မာလာက အဲသည် သဘောနှင့်ပဲလား၊ သူ့ကိုမင်းခကို မော့စေချင်လို့ ပဲလား (စွဲလာချောင်းကြည့်နေလျှင် တွေ့စေရန်) မသိ။ စကားမစပ် ဘာမစပ်၊ မျက်နှာကျက်အမြင့်ကြီးမှာ ကပ်၍ တပ်ထားသော မီးဆိုင်းကြီးကို မော့၍ လက်ညှိုးညွှန်တော့သည် ။

အို... ။

စွဲကရင်ကလေး ဖိလိုက်မိပါသည် ။ စွဲရင်မှာ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားရပါသည် ။ လှိုက်ခနဲ ဖိုသွားရပါသည် ။ အသည်းတွေအူတွေ ဘောင်ဘင်ခပ်၍ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးသွားကြပါတော့သည် ။ မီးဆိုင်းကိုမော့ကြည့်လိုက်သည့် သူ့မျက်နှာသည် ဧည့်ခန်းမှ သည် မျက်နှာကြက်ဆီသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး လှမ်းထိုးလိုက်သလားထင်ရအောင် ထိန်ခနဲ လင်းသွားပါသည် ဟု ဆိုရလျှင် အလွန်အကျွံ တင်စားမှုဖြစ်ပါမည်။ သို့သော်... အဲဒါအမှန်ပါပဲဟု စွဲကပြောချင်၏။ သူ့မျက်နှာသည် လတ်ဆတ်စိုပြေဝင်းလက်နေတော့၏။

သူ့အသားက ဖြူပါသည် ။ ဖြူသည် ဆိုတာထက် အသားအရေ၏ ကောင်းခြင်းဖြင့် စိုပြေကြည်စင်ခြင်းက ပို၏။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း စသည် တို့ တစ်ခုချင်း ကောင်းကြပါသည် ။ စုပေါင်းဖွဲ့စည်းလိုက်သည့်အခါမှာ ပို၍ ကောင်းသွားပါသည် ။ သို့ပေမယ့်... သူ့လိုပဲ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း စသည် တို့ တစ်ခုချင်းလည်း

ကောင်းကြပါသည် ။ စုပေါင်းဖွဲ့စည်းလိုက်သည့်အခါမှာ ပို၍
ကောင်းသွားကြပါသည် ဟု ဆိုရမည့်သူ... သူ့လို လူစားအများကြီးပါ။
သို့ပေမယ့်... သူသည် သူများ နှင့်မတူပါ။ လင်းလက်၊ စိုပြေ၊ ကြည်စင်၊
ရှင်းသန့်ဆိုတာတွေ ပေါင်းစုလျက် သူ့ရုပ်သွင်က ထိန်လင်းနေပါ၏။ အဲ
သည် အလင်းအလက်တွေက ကွန်ယက်တစ်ခုနယ် ဖြန့်ကြက်လျက် စုပ်
ဝဲတစ်ခုကဲ့သို့ ညှို့ဝင်၊ ဆွဲသိမ်း၊ ယူဆောင်၊ စုပ်မျိုသွားသလား ထင်ရ
အောင် မြင်ရသူ (စွဲလန်းဖြူ) ကျဆုံးသွားရပါတော့သည် ။

ဆွဲငင်အား ကောင်းလှသည့် မျက်နှာမော့မော့လင်းလင်းကြီးမှ အကြ
ည့်ကို မခွာနိုင်ခဲ့... ။ လက်တွေ့မှာ ... မာလာမင်းပြောတာထက်
အများကြီးသာလွန်ပါသေးသည် ။

ဪ... ကို... မင်း... ခ... တဲ့ ... ။

"ပြောစမ်းပါဦး...ကျုပ်တို့ အားလုံးဆင်းသွားတာ... ရှင်ကဘယ်မှာ
ကျန်ခဲ့တာလဲ..."

"အခန်းထဲမှာ ပဲ..."

"စိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့..."

စွဲက မျက်ခုံးလေးချီ၍ ပြုံးပြလိုက်သည် ။

"စိတ်ဝင်စားစရာ မလိုပါဘူးဟယ်... ဒီလူဒီလောက်နာမည်ကြီးရင်
တစ်နေ့စွဲဆီ ရောက်လာရမှာ ပါပဲ..."

ရည်မှန်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း၏ အလှကို စိတ်ချရုဏ်မောက်စွာပြော
တော့ အားလုံးက ထောက်ခံကြလေ၏။ စွဲလည်း အဲသည် လိုပဲ မှတ်ယူ
သဘောထားလိုက်ပါသည် ။ တစ်နေ့နေ့မှာ ... သူကစွဲကို မြင်ဖူးသွားခဲ့
လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ စွဲရဲ့ အကြောင်းကို ကြားသိသွားလျှင်သော်လ
ည်းကောင်း စွဲထံပါးမှာ ဝပ်စင်းခယလာရမည်သာ ဖြစ်၏။ စွဲက တကူး
တက မျက်နှာဆင်းပြစရာလိုမှာ လား။ ကိုယ်ချောင်းကြည့်မိတာတောင်
ကိုယ့်မာနကချရလှပါပြီ။ မာနညွတ်ခန်းကိုတောင် လူသိမှာ စိုးလှသေး
သည် မို့ လုံးဝစိတ်မဝင်စားသလို... မာလာ့ခုတင်ပေါ် တုံးလုံးလှဲပစ်လို
က်၏။

"ဟဲ့... စွဲ... ရှင်က ထွက်မကြည့်လို့ ... ရှင်များ တကယ်လို့ တိုင်ဖုံး
ချောင်မှန်နောက်မှာ ရှိနေရင် ကြည့်ချင်ကြည့်ရအောင်ဆိုပြီး ကျုပ်က မျ
က်နှာကြက်က ပန်းဆိုင်းကိုတောင်ပြသေးတာ... သိလား... ခိ..."

"အေးလေ... စကားမစပ်၊ ဘာမစပ်... မီးဆိုင်းထကြွားရသလားလို့
တောင် ထင်ရတယ်တော်..."

"စွဲရဲ့ ... ရှင်သာလာဠ်ကြည့်ရင် သူ့ရုပ်ချောချောကြီးကိုမြင်ရမှာ ...
လူဆိုတာ မော့နေရင် ပိုချောတယ်တဲ့ သိလား..."

"ဘယ်သူပြောလဲ..."

"ကြားဖူးတာ... ပန်းချီသဘောအရဆိုလား... မော့လိုက်တော့ မျက်
နှာပြင်မှာ အရေးအကြောင်းအတွန့်တွေရှိရင်တောင် ပြေသွားပြီး ပိုပြီးနု
ပျိုလာတယ်တဲ့ ..."

"ဒါဆိုရင်... ငုံ့ရင်ပိုအရုပ်ဆိုးသွားရောလား..."

စွဲက... အဲဒါမှန်တယ်... ဟု ထောက်ခံလိုက်ချင်ပေမယ့် ကိုယ်အရူး

ထပြီး ပေါတောတောနိုင်တာ လူသိမှာ စိုးစွာ ငြိမ်နေလိုက်ရတော့သည်။ ။

"အဲဒါမှန်တယ်သိလား..."

ဝင်ထောက်ခံသူက လဲ့ဝင်းပါ။

"ရှင့် ဘယ်သူပြော..."

"ဇွန်ကြီးနော်... ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်ထည့်လိုက်ရမလား... တစ်ခါတည်း ဇွန်ကြီးဖြစ်သွားမယ်... တကယ်တည်း... တစ်ခုခုပြောလိုက်ရင် ဘယ်သူပြောလဲချည်း မေးတယ်... သူများ ပြောမှ ပဲ ယုံတော့မှာလား... ကျုပ်စကားဆိုရင် ရှင်ကမယုံဘူးလား..."

"အမလေးတော်... ဒီလိုအကျကောက်တတ်ပုံနဲ့ တောပို့ပြီး ကောက်သင်းကောက်ခိုင်းရမယ်... ဘယ်သူပြောလဲဆိုတာဒီလိုပဲ မေးတာပေါ့ဟဲ့... ရှင့်မယုံလို့ တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ... စကားထောက်ပေးတာ ကျေးဇူးမတင်ဘူး..."

"ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးရှင်..."

"ပြောစမ်းပါ... ငုံ့ရင်အရပ်ဆိုးတဲ့ အကြောင်း... ကျုပ်ကယောက်ျားလေးထူရင်ရှက်ပြီး ငုံ့နေတတ်တာ... ဒီလိုသာအရပ်ဆိုးမယ်ဆိုရင် နောက်မငုံ့တော့ဘူး..."

"ရှင်ထွေးထွေးတို့ ကလည်း တစ်မျိုး..."

"ပြောမှာ ပြောစမ်းပါ..."

"ကျုပ်ကမှန်ကြည့်ပြီးပြောတာ... အိပ်ရာထဲမှာ ပက်လက်အိပ်ပြီး... တစ်ထွာပတ်လည်မှန်ဝိုင်းနဲ့ ကျုပ်မျက်နှာကိုကြည့်တယ်... ချောသွားတယ်တော့... အရွယ်လည်း နုသွားတယ်..."

"ငပေါမ... ငုံ့ကြည့်သေးတာမှ လား..."

"ဒါပေါ့... မော့ကြည့်တော့ချောပြီဆိုရင် ငုံ့ကြည့်ရင် ဘယ်လိုလဲဆိုတာလည်း သိချင်တာပေါ့... ခေါင်းငုံ့ပြီး မှန်ကို မျက်နှာအောက်မှာထားပြီး ကြည့်လိုက်တော့လေ... ဘုရား... ဘုရား... တကယ်ဘုရားတရတယ်... ရုပ်ကြီးအိုပြီး စုန်းမကြီးလားတောင် ထင်ရတယ်... ကျုပ်ဟာ ကျုပ်မဟုတ်တော့ဘူး တော်ရေ..."

"အလိုလေး... လေး..."

"မျက်နှာမှ ရှိသမျှ အရေတွေကလည်း အိတွဲပြီး အောက်မှာ လာစုတွန့်ရှုံ့တာပေါ့... ဆိုးမှ ဆိုးပါကွာ... မကြည့်ရဲပါဘူး..."

တုံးလုံးပက်လက်သမားတွေ၊ ထိုင်နေသူတွေအားလုံး စွဲမှ အပ ခုန်ထိကာ မာလာမင်းမှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ရှိသည့် ဒေါက်မှန်ဝိုင်းကို လှကြတော့သည်။ ။

"အရူးမတွေ... တန်းစီပါလား... တစ်ယောက်ပြီးမှ တစ်ယောက်..."

လဲ့ဝင်းက မတ်တတ်ထရပ်ကာ...

"အကွရစဉ်အတိုင်း... ဇွန်ကြီးနံပါတ်တစ်... နံပါတ်နှစ်ထွေးထွေး... မာလာနံပါတ်သုံး၊ ပြီးရင် ရည်မွန် ဘိတ်ချီး... ဟေ့... စွဲ... ရှင်က မပါဘူးလား... ရှင်ပါရင် ရှင်အရင်ဆုံး ရှင်ကစလုံး..."

စွဲက ခေါင်းခါပြလိုက်သည် ။ နံပါတ်တစ်ဦးသွားရသူ ဇွန်ကြီးက မှန်ဝိုင်းကိုယူလျက် အကြာကြီး မော့ကြည့်နေသည် ။ မျက်နှာကိုမော့ထားပြီး မျက်နှာမော့ပေါ် မှန်ဝိုင်းကိုတင်၍ ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ရုပ်သူသဘောကျပုံရသလို၊ ငုံ့ကြည့်ဖို့ ကြောက်လန့်နေပုံလည်း ရ၏။ မှန်ကိုလက်မှ မလွှတ်ဘဲမပြီးနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ။

"စွဲကိုသွားခေါ်နေ... ဒါမျိုးတွေသူကရိုးနေမှာ ...
သူ့ကြည့်ပြီးရောပေါ့... ဒီလိုဗဟု သုတမျိုးဆိုရင် စွဲလိုလူက အရင်ဆုံးရ
မှာ ပေါ့..."

ကိုယ့်အလှည့်တော်တော်နှင့် မရောက်မှာ သေချာနေသည် မို့
ဘိတ်ချီးရည်မွန်က နှုတ်ခမ်းစုစောင့်ရင်းပြော၏။

"ဟုတ်လားဟေ့စွဲ... ရည်မွန် စွပ်စွဲချက်မှန်သလား..."

ဒုတိယဘိတ်ချီးမို့ ဘိတ်ရှေ့သမားမာလာက ဝင်မေးတော့ စွဲကပြုံး၍
ခေါင်းညိတ်လေ၏။

"ဟောတော့... တကယ်..."

"အေးလေ... ဖြစ်ရမှာ ပေါ့... စွဲပဲ..."

"မှန်လားဟေ့... စွဲ..."

"မှန်တယ်ရှင်..."

စွဲက ရွတ်နောက်နောက်ကလေးပြော၏။

"ကဲ... မစွန်ကြီး ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်ရေ... ဒီနှစ်ထဲမှာ တန်းစီနေတယ်
..."

စွန်ကြီးက မျက်နှာကိုငုံ့ချကြည့်လိုက်ပြီးသည့်အခါမှာ မှန်ကို မာလာ
လက်သို့ မြန်မြန်ကလေး ထိုးပေးလိုက်တော့သည် ။

"ကြာကြာတောင် မကြည့်ရဲဘူး..."

စွဲက ပြုံးပြီးလေး လုပ်နေလိုက်သည် ။ ကိုမင်းခကို ဝရံတာမှ ထွက်
မကြည့်ခဲ့ခြင်းအကြောင်းတွေထဲမှာ အဲ့ဒါလည်း ပါသည် လေ။ စွဲလို မိန်း
မသားက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မြင်ဖူးချင်စွာ ထွက်ကြည့်ရမှာ

လား... ဆိုသည် ကတစ်ချက်၊ စွဲက ငုံ့ကြည့်နေလျှင် မော့ကြည့်နေသည့် သူက စွဲကို အလှပျက်စွာ တွေ့သွားရမှာ ကိုလည်း စွဲက ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။ စွဲက မျက်နှာကို ငုံ့ချပြီး မျက်နှာအောက်မှာ မှန်ထိုးခံ၍ ကြည့်ကြည့်ဖူးပါသည်။ ။ စွဲအလှလျော့ပါသည်။ ။ ရုပ်ဆိုးကြီး စုန်းမကြီး ဖြစ်မသွားသည့်တိုင် အလှလျော့တာ အမှန်ပါ။ စွဲကမော့၍ ငုံ့၍ တင်မကပါ။ ဘေးစောင်း၊ တစွေစသည် စသည် ... ပုံစံမျိုးနှင့် မျက်နှာကိုသော်လည်းကောင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပုံစံမျိုးစုံနှင့် မှန်ကြည့်ဖူးပါသည်။ ။

ဒါတင်ကရိုးလား...။

မျက်နှာကိုမှန်ရှေ့တည့်တည့်ထားလျက် ပြုံးကြည့်ဖူးသည်။ ။ မဲကြည့်ဖူးသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းစုကြည့်ဖူးသည်။ ။ မျက်မှောင်ကုတ်၊ မျက်ခုံးအတွန့်ချိုး၊ နှာခေါင်းရှုံ့၊ အို... စုံမှ စုံပါ။ အစုအပပ်ပင်ဖြစ်စေ၊ အရယ်အမောပင်ဖြစ်စေ၊ အဖွင့်အပိတ်၊ အပွင့်အကျယ် ဘယ်လောက်အနေအထားဆိုလျှင် အလှဆုံးဆိုတာပါ စွဲကလေ့ကျင့်ပြီးသားပါ။ တဟားဟားအော်ရယ်လျှင်တောင် နှုတ်ခမ်းက ဘယ်လောက်ဖွင့်လျှင် အလှဆုံးဆိုတာ စွဲမှတ်သားလေ့ကျင့် ကျွမ်းကျင်ပြီးခဲ့ပြီလေ။

"စွဲ... အပြုံးရော ကျင့်ဖူးလား..."

စွဲကခေါင်းညိတ်၏။

"ကျုပ်ကြားဖူးတယ်သိလား... အပြုံးလှလှလေးတွေကို ပန်းပွင့်လို ချွေချတတ်တဲ့ မိန်းမတွေဟာတဲ့ မှန်ကြည့်ပြီးအပြုံးကျင့်ထားတာတဲ့ ... စွဲလည်း ကျင့်ဖူးတယ်တဲ့ တော့...ဒါကြောင့် စွဲအပြုံးဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတာ... ဟိုသီချင်းလိုပေါ့... စွဲအပြုံးထဲ ဘာထည့်ပြီးလဲ မေးချင်တယ်..."

"သကြားလုံးငုံပြီး ပြုံးတယ်..."

"မစွန်ကြီး... ရှင်ပဲပြုံး.... အဲဒီလို... ပါးတစ်ခြမ်းယောင်နေမှာ မြင်
ယောင်သေး..."

"စွဲရေ... အမဲရောကျင့်ဖူးလား..."

စွဲက ဤအုပ်စုကိုတော့ မညာချင်၊ အထာမကိုင်ချင်။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေမို့ မေးခွန်းဆိုလျှင် အမှန်ကိုပဲ ဖြေချင်ပါသည် ။ စွဲကခေါင်းညိတ်တော့... သူ့အလှည့်ကျ၍ မှန်ကြည့်နေသော ထွေးထွေးမှ လွဲ၍ ကျန်သောသူတွေ အံ့ဩကြရတော့သည် ။

"တကယ်..."

"ကျုပ်က အလှကြိုက်တယ်လေ... မဲ့လည်း လှနေချင်တယ်..."

"အဲဒါပဲ... လှပြီးသားလူတွေ ပိုလှချင်တယ်ဆိုတာ... ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုးတွေမှာ တော့ ပြင်လည်း အလကားပဲဆိုပြီး နေလိုက်တာ..."

"စွဲရေ... ရယ်ကြည့်ဖူးတယ်ဆိုရင် ငိုကြည့်ဖူးလား..."

"မရယ်နဲ့ နော်..."

"ရယ်ပါဘူး..."

"မဟားနဲ့ ..."

"ရှုတ်ချရုံပေါ့... ဒီလောက်ပြောနေမှ တော့ ကျင့်ဖူးပြီထင်တယ်..."

"ဒါပေါ့.... အပြီးရော အမဲရော အရယ်ရော ဘယ်လိုဆိုရင်လှမလဲကြည့်ပြီးမှ တော့ အငိုတစ်ခုကို ချန်ခဲ့ပါ့မလား..."

"နေပါဦး... အပြီးအမဲအရယ် ဆိုတာတွေက လက်တွေ့မှာ အသုံးကျပါတယ်... သုံးစွဲနေရတာပဲ... အငိုက ဘယ်နေရာမှာ သုံးဖို့ လဲ.."

"ရှင်ကလည်း ... ကျုပ်မှာ ငိုစရာလည်း ရှိသေးမှာ ပေါ့..."

"မထင်ပေါင်... ရှင်ငိုဖူးလို့ လား... ကဲ..."

"မေမေတို့ ဆူတဲ့ အခါ ငိုတာပေါ့..."

"အဲဒါတောင် လှလှလေး..."

"ပြီးတော့လေ... ရှင်တို့ ထဲက တစ်ယောက်ယောက်သေရင်လည်း ကျုပ်ငိုဦးမှာ ... အငိုလှအောင် ကျင့်မထားဘဲ ချန်ခဲ့လို့ ရမလား... ပြော ..."

"ဪ... တရားကျတယ်... ကျုပ်တို့ သေရင်တောင် လှလှလေး ငိုဦး မတဲ့ ... ရှင့် အမြင်ကတ်တာနဲ့ သေကိုမသေဘူး..."

"ဟေ့... စွဲကို တန်းတန်းစွဲနေတဲ့ ယောက်ျားတွေသာ ဒီစကားကြားရ ငိုစွဲတိုတာဘယ်လောက်လှသလဲ သိချင်တာနဲ့ ကျုပ်တို့ ကို သေပါစေဆု တောင်းနေဦးမယ်...တော်ကြတော့... ဒီစကားဒီတင်ဖြတ်..."

မှန်ကန်မှ ရည်မှန်လက်ထဲရောက်တော့သည်။ ။ ရည်မှန်က ခပ်မြန်မြန်ပဲကြည့်၍ ပြန်ချလိုက်၏။

"ကြည့်ရုံကြည့်လို့ မပြီးဘူးလေ... လှအောင်လည်း ကျင့်ဦးမှ ..."

မိန်းမသားဟူသည် လှချင်မျိုးမို့ လှဖို့ ပဖို့ ဆိုလျှင် စိတ်ဝင်စားကြပါသည်။ ။ သူငယ်ချင်းတွေက အလှအပအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ။ စွဲကတစ်ယောက်ထဲ မကျန်ချင်သည် မို့ ဝင်ပြောဖြစ်ပေမယ့် မျက်ဝန်းမှာတော့ "သူ့"အရိပ်က စွဲထင်နေတော့၏။ သူသည် စွဲ၏ နုသစ်လတ်ဆတ်လျက်ရှိသော (တော်ရုံလူတန်တယ်မထင်ခဲ့သည် မို့) နှလုံးသားကို ပထမဆုံးအကြိမ် မင်းမူနိုင်သူတည်း။ သူ့မျက်နှာ မော့မော့ဝင်းဝင်းကြီးက ရင်ထဲမှ မထွက်နိုင်ခဲ့ပါ။ သို့ပေမယ့်... စွဲထင်ပါသည်။ ။ သူဟာစွဲဆီတစ်နေ့

တော့ ရောက်လာရမှာ ပဲလေ။

သူ... ရောက်လာမှာ ပါ...။
